

12 Αυγούστου 2014

Κυνηγός με μεγάλα αυτιά... και φωνή βαριά

/ [Πεμπουσία](#)

Image not found or type unknown

Κάποτε ένα λιοντάρι κι ένας γάιδαρος σκέφτηκαν να γίνουν συνεταιίροι και να πιάνουν έτσι ευκολότερα τα ζώα στο κυνήγι.

- Εσύ έχεις την περήφανη κορμοστασιά σου και την αρχοντική φωνή σου, αλλά κι

εγώ δεν πάω πίσω με τις δυνατές κλοτσιές μου και τη φοβερή φωνή μου, κορδώθηκε ο γάιδαρος και γκάρισε δυνατά!

Μια και δυο που λέτε φτάνουν σε μια σπηλιά γεμάτη αγριοκάτσικα. Και το λιοντάρι μας, όπως ήταν φυσικό, άρχισε να ξερογλείφεται, καθώς σκεφτόταν τα τρυφερά τους ποδαράκια στα κοφτερά του δόντια. Στάθηκε λοιπόν στην είσοδο της σπηλιάς και περίμενε υπομονετικά να βγουν τα κατσίκια και να τα γραπώσει. Ο γάιδαρός μας όμως, θέλοντας να κάνει τον καμπόσο που ήταν μέγας κυνηγός, ορμάει στη σπηλιά κι αρχίζει να γκαρίζει και να κλοτσάει, για να φοβίσει τα κατσίκια. Και βέβαια τα αγριοκάτσικα, που έτσι κι αλλιώς θα βγαίνανε από τη σπηλιά, έπεφταν στα σαγόνια του λιονταριού, που έπιασε τα περισσότερα. Στο τέλος βγήκε κι ο γάιδαρος φαντασμένος για το «κατόρθωμά» του.

- Εντάξει, πολέμησα γενναία; Τα κυνήγησα καλά τα μυξιάρικα;

- Σίγουρα, σίγουρα, κρυφογέλασε το λιοντάρι ειρωνικά. Να ξέρεις πως κι εγώ θα σε φοβόμουν με τέτοιο γκάρισμα και τέτοιο ποδοβολητό... αν δεν γνώριζα βέβαια πως είσαι γάιδαρος.

Αχ φίλοι μου, πήγε κι ο γάιδαρος να κοκορευτεί στο λιοντάρι... Λες και δεν τον ήξερε καλά. **Μα μήπως έτσι δεν κάνουν και κάποιοι φαντασμένοι άνθρωποι που περηφανεύονται και φουσκώνουν μπροστά στους άλλους, που τους ξέρουν ποιοι είναι από την καλή και την ανάποδη; Τι καταφέρνουν; Μ α βέβαια προκαλούν το γέλιο και την κοροϊδία!**